

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: P. R.
bytem X

proti
žalovanému: Krajský úřad kraje Vysočina,
se sídlem Žižkova 1882/57, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 24. 4. 2023, č. j. KUJI 44131/2023, sp. zn. OOSČ 224/2023 OOSC/42,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2023, č. j. KUJI 44131/2023, sp. zn. OOSČ 224/2023 OOSC/42, **se ruší a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Městského úřadu Žďár nad Sázavou ze dne 5. 1. 2023, sp. zn. OD/1245/21/MŠ, **se ruší**.
- III. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Žďár nad Sázavou (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 5. 1. 2023, sp. zn. OD/1245/21/MŠ (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků z nedbalosti podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“), kterého se dopustil tím, že dne 14. 9. 2021 v době okolo 11:00 hod. řídil nejméně v obci Žďár nad Sázavou po ulici Neumannova ve směru jízdy od křižovatky s ulicemi Žižkova, Dolní, Havlíčkovu nám. ke křižovatce s ulicí X a dále po ulici X k domu č. p. 2066/14 specifikované osobní motorové vozidlo J. Ch., na němž v rozporu s jiným právním předpisem nebyla umístěna přední ani zadní tabulka registrační značky. Tímto jednáním žalobce porušil § 5 odst. 1 písm. a) silničního zákona s odkazem na § 38 odst. 1 písm. c) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o podmínkách provozu vozidel“). Dále byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků z nedbalosti podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona, kterých se dopustil tím, že při silniční kontrole dne 14. 9. 2021 v 11:00 hod. v obci Žďár nad Sázavou na ulici X poblíž domu č. p. 2066/14 jako řidič motorového vozidla nepředložil na výzvu policisty ke kontrole řidičský průkaz, a tím, že dne 17. 1. 2022 v době okolo 13:26 hod. jako řidič specifikovaného motorového vozidla Škoda Superb, byl za obcí Sázava na vjezdu k „Huťskému Dvoru“ (ve směru jízdy od obce Sázava) předepsaným způsobem zastaven, při silniční kontrole nepředložil na výzvu policisty ke kontrole řidičský průkaz. Tímto jednáním žalobce porušil § 6 odst. 8 silničního zákona.
3. Za spáchání přestupků byla žalobci podle ustanovení § 35 písm. b), c), § 41, § 46 a § 47 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. d) a odst. 6 písm. b) silničního zákona uložena pokuta ve výši 6 000 Kč a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Současně byla žalobci podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a v souvislosti s § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000 Kč.

II. Žaloba

4. Dle žalobce došlo k zásahu do jeho procesních práv tím, že prvostupňový orgán změnil popis skutku na ústním jednání, na které se žalobce nedostavil. Jednání má být konáno o takovém skutku, který je vymezen při zahájení řízení. Za splnění určitých podmínek má správní orgán právo projednat přestupek v nepřítomnosti účastníka, to však neznamená, že by účastník pozbyl právo být vyrozuměn o změně předmětu řízení. Žalovaný vyhodnotil postup prvostupňového orgánu jako zákonný s tím, že se jednalo jen o drobnou změnu, ve své podstatě o opravu písařské chyby. Dle žalobce žalovaný nemůže založit své rozhodnutí na zcela jiné právní argumentaci, než prvostupňový správní orgán. Tím krátí účastníka řízení na právu polemizovat s úvahami v odvolání. I pouhá změna čísla popisného navíc mohla mít vliv na vedení obhajoby. Tato změna může otvírat nové možnosti argumentace, např. možnost zajistit kamerové záznamy ve vztahu k určitému místu. Řádné označení místa, kde mělo k přestupku dojít, je pro obhajobu důležité. Žalobce odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541. Žalobce měl být vyrozuměn o upřesnění popisu skutku dříve, než bylo ve věci konáno ústní jednání. Případně mělo být nařízeno nové ústní jednání o nově vymezeném skutku.

5. Žalobce má za to, že neporušil právní normu jejíž porušení je mu dáváno za vinu. Řidič je povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním zákonem. Správní orgán však neodkazuje na žádnou právní normu zvláštního zákona, která by stanovovala jakoukoli technickou podmínku. Správní orgán odkazuje na § 38 odst. 1 písm. c) zákona o podmínkách provozu vozidel, který stanoví právní povinnost provozovatele vozidla. Tato právní norma nemůže být aplikována v případě, že vozidlo není provozováno, nemá provozovatele. Navíc se nejedná o stanovení „technické podmínky“, ale o stanovení povinnosti provozovatele vozidla, která je relevantní až v momentě, kdy je vozidlo provozováno.
6. Je sice pravda, že vozidlo, jehož technická způsobilost nebyla prokázána, je technicky nezpůsobilé k provozu. To však neznamená, že by řízení takového vozidla naplňovalo skutkovou podstatu, ze které je viněn žalobce. Pokud někdo řídí vozidlo bez STK, neznamená to, že se dopouští přestupku dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 silničního zákona. Kdo hodlá provozovat vozidlo, musí jej registrovat. Žádná právní norma nezavádí povinnost mít registrační značku na neregistrovaném vozidle, to ostatně ani není možné. Nejde proto o situaci, kdy by na vozidle nebyla umístěna značka v rozporu s jiným právním předpisem. Žádný právní předpis nepožaduje umístění registrační značky před registrací vozidla.
7. Naplnit skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 silničního zákona však lze jen tím, že na vozidle není v rozporu s jiným právním předpisem umístěna registrační značka. Proto bylo nutné, aby správní orgán na tento jiný právní předpis odkázal. Tímto jiným právním předpisem pak nemůže být § 5 silničního zákona, neboť nejde o jiný předpis. Na věci nic nemění ani odkaz na porušení § 38 odst. 1 písm. c) zákona o podmínkách provozu vozidel, neboť ten normuje povinnost pro provozovatele vozidla, přičemž vozidlo žalobce nemělo provozovatele. Správními orgány odkazované právní normy tak žalobce neporušil.
8. Bez významu je odkaz žalovaného na § 38b odst. 5 zákona o podmínkách provozu vozidel, porušení tohoto právního ustanovení nebylo žalobci kladeno za vinu. Bez relevance je i tvrzení správního orgánu, že dle § 38b odst. 1 písm. b) zákona o podmínkách provozu silničního vozidla, jehož technická způsobilost byla schválena a které není zapsáno v registru silničních vozidel, lze na pozemních komunikacích provozovat pouze za účelem jízdy z místa prodeje do místa registrace silničního vozidla. Porušení tohoto ustanovení naplňuje skutkovou podstatu jiného přestupku, správní orgán v řízení nezjišťoval, za jakým účelem žalobce vozidlo použil.
9. Skutečnost, že zákon stanoví registrační povinnost a popisuje proces registrace, jehož vyústěním je vydání registrační značky, není v tomto případě relevantní. Zákon postihuje jednání, spočívající v neprovedení registrace v určité lhůtě, zákon stejně tak postihuje jednání, spočívající v užití vozidla před registrací. Postihuje je však jinými právními normami. Nejde tak o argumentaci relevantní k nyní souzenému přestupku. Žalobce nebyl souzen za to, že užil neregistrované vozidlo k jízdě, nýbrž za to, že na vozidle neměl registrační značku, kterou na něm ani mít nemohl, protože mu žádná nebyla vydána. Ustanovení § 38 odst. 1 písm. c) zákona o podmínkách provozu vozidel není technickým požadavkem, nýbrž povinností, která je relevantní teprve tehdy, je-li vozidlo zaregistrováno, a má tedy provozovatele.

10. Žalobce má za to, že svým jednáním nenaplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. a) silničního zákona. Tuto skutkovou podstatu lze naplnit jen pokud na vozidle není umístěna tabulka registrační značky. Na vozidle však tabulka registrační značky umístěna byla, navíc se jednalo o registrační značku, který byla vozidlu přidělena. Je pravda, že již expirovala, takové jednání však skutková podstata nepostihuje. I taková registrační značka umožňuje naplnit stejný cíl, jako platná tabulka registrační značky, tedy identifikovat vozidlo. Expirovaná registrační značka totiž identifikaci vozidla neznemožňovala. Správní orgán na základě této registrační značky zjistil o vozidle vše potřebné. Jednání žalobce nenaplnuje materiální znak přestupku.
11. Je sice nežádoucí, aby vozidla jezdila se zvláštními tabulkami registrační značky a je namístě, aby jejich vlastníci u příslušného úřadu vyzvedli řádné registrační značky. Pokud tak neučiní, právní předpis postihuje toto jednání jinou skutkovou podstatou s odkazem na § 83 odst. 1 písm. a) zákona o podmínkách provozu vozidel. Skutková podstata přestupku, ze kterého byl žalobce uznán vinným postihuje situace, kdy na vozidle není umístěna tabulka registrační značky vůbec, nikoliv situace, které se pojí s porušením § 6 odst. 1 zákona o podmínkách provozu vozidel a naplňují tak skutkovou podstatu jiného přestupku.
12. Skutková podstata přestupku dle § 83 odst. 1 písm. a) zákona o podmínkách provozu vozidel přitom skutkové podstatě, z jejíhož naplnění byl žalobce uznán vinným, minimálně konkurovala. Správní orgány měly provést přezkoumatelnou správní úvahu, proč mají za to, že jednání žalobce naplňuje právě skutkovou podstatu, ze které byl uznán vinným, nikoliv skutkovou podstatu dle § 83 odst. 1 písm. a) zákona o podmínkách provozu vozidel a to tím spíše, že žalobce upozorňoval na to, že právní kvalifikace přestupku neodpovídá.
13. Žalobce má za to, že došlo k faktické konzumpci přestupků. Dle § 83 odst. 1 písm. a) zákona o podmínkách provozu vozidel se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že provozuje na pozemních komunikacích vozidlo, které v rozporu s § 6 odst. 1 tohoto zákona není zapsáno v registru silničních vozidel. Předně je nutno vyjasnit, že v tomto případě právní předpis používá pojem „provozováno“ v jeho obecně vnímaném významu, tj. ve smyslu „užito“, nikoliv ve smyslu právní definice „provozovatele“. V opačném případě by totiž právní norma nedávala smysl, protože vozidlo, není-li zaregistrováno, žádného provozovatele nemá. Ve svém důsledku by tak na nikoho nedopadala, protože by „provozovatel“ ve smyslu jeho právní definice neexistoval.
14. Postihuje-li pak skutková podstata jednání, spočívající v provozování (užívání) vozidla, které není zapsáno v registru vozidel, pak právě tato skutková podstata logicky musí postihovat provozování takového vozidla, které nemá umístěnu registrační značky, protože není-li vozidlo zapsáno v registru vozidel, registrační značky nemůže mít. Absence registračních značek je tak nutnou součástí jednání, spočívajícího v provozování vozidla v rozporu s § 6 odst. 1 zákona o podmínkách provozu vozidel. Tato skutková podstata tak fakticky konzumuje dílčí součásti následku, tj. že na vozidle není umístěna registrační značka. Správní orgán přestupek nesprávně právně kvalifikoval, ve skutečnosti se jednalo o přestupek dle § 83 odst. 1 písm. a) zákona o podmínkách provozu vozidel.
15. Dalšími námitkami žalobce brojil proti tomu, že byl uznán vinným ze spáchání přestupků, kterých se měl dopustit nepředložením řidičského průkazu. V důsledku

zániku odpovědnosti za tyto přestupky však není nutné související žalobní argumentaci dále rozepisovat. Závěrem žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil.

16. Žalobce i jeho zástupce mimo žalobní námitky vyjádřili nesouhlas s tím, aby jejich osobní údaje, neanonymizované rozhodnutí krajského soudu, jakož i neanonymizované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu byly vyvěšeny na internet prostřednictvím webu Nejvyššího správního soudu.

III. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný ve svém vyjádření především odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále sdělil, že o možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí a ke kosmetické změně popisu skutku se žalobce připravil sám, když se nedostavil k ústnímu jednání. Navíc se pouze jedná o upřesnění místa, kde byl žalobce zastaven a kontrolován, nikoliv místa spáchání přestupku, kde řídil s neplatnou převozní registrační značkou. Žalovaný je přesvědčen, že napadené rozhodnutí je věcně správné a zákonné, a proto navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

18. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.). Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání.
19. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Zánik odpovědnosti žalobce za některé přestupky

20. Žalobce byl správními orgán shledán vinným celkem ze tří přestupků. Dvou z těchto přestupků se měl dopustit porušením § 6 odst. 8 silničního zákona, neboť ve svou případech nepředložil policistům při silniční kontrole řidičský průkaz. Povinnost mít u sebe při řízení řidičský průkaz upravuje § 6 odst. 7 písm. a) silničního zákona. S účinností od 1. 1. 2024, kdy nabyla účinnosti novela silničního zákona č. 271/2023 Sb., však u sebe nemusí mít řidičský průkaz držitel platného řidičského průkazu České republiky. Z výpisu z evidenční karty řidiče na č. l. 16 správního spisu plyne skutečnost, že žalobce byl k okamžiku spáchání jednání, které je mu dáváno za vinu, držitelem platného řidičského průkazu České republiky.
21. Dle § 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod „[t]restnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.“
22. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 6. 2008, č. j. 2 As 9/2008-77, dovodil povinnost soudu přihlédnout při posuzování zákonnosti napadeného správního rozhodnutí nejen k hmotněprávní úpravě deliktů odpovědnosti, která platila v době rozhodování správního orgánu, nýbrž i k úpravě, platné a účinné v době rozhodování soudu, je-li to pro pachatele příznivější. Jeho závěry později potvrdil rozšířený senát

Nejvyššího správního soudu, podle jehož unesení ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, „[r]ozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, kdy zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější.“

23. S ohledem na shora uvedená judikturní východiska byl krajský soud i v nyní řešené věci povinen z úřední povinnosti přihlídnout k čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a musel reflektovat skutečnost, že aktuální právní úprava odpovědnosti za přestupek obsažená v silničním zákoně je pro žalobce příznivější. Jednání které je žalobci dáváno za vinu dle nyní účinné právní úpravy nenaplnuje skutkovou podstatu přestupku. Retroaktivní působení pozdějšího zákona ve prospěch pachatele neumožňuje, aby byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku a aby byl za své jednání potrestán prostředky přestupkového práva (pro obdobný závěr srov. detailní argumentaci rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 4. 2024, č. j. 33 A 34/2022-46, nebo rozsudku ze dne 23. 8. 2024, 33 A 4/2023-60).
24. Soud shrnuje, že odpovědnost žalobce za spáchání přestupků dle § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona, kterých se měl dopustit porušením § 6 odst. 8 silničního zákona zanikla. Už proto bylo namístě napadené rozhodnutí zrušit. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání více přestupků, nebrání tato skutečnost tomu, aby soud ve vztahu ke třetímu přestupku zbývající žalobní námitky vypořádal.

Procesní námitky

25. Žalobce namítal, že měl být vyrozuměn o změně vymezení skutkové věty přestupku, spočívající ve změně čísla popisného domu, u kterého měla být provedena silniční kontrola. S tím soud nesouhlasí. Jak uvedl již žalovaný, jednalo se o opravu formální nesprávnosti.
26. Místo spáchání přestupku bylo vymezeno tak, že bylo uvedeno, kde měl žalobce vozidlo řídit s tím, že kromě vyjmenovaných ulic měl vozidlo řídit „dále po ulici X k domu č. p. 2066/4“, kde byla provedena silniční kontrola. Na ústním jednání bylo toto vymezení místa změněno na „č. p. 2066/14“. Jedná se o změnu v identifikaci konkrétního domu, u kterého byla provedena silniční kontrola. Číslo popisné, které je unikátní v dané části obce je uvedeno správně a dostatečně identifikuje konkrétní dům, změněna byla pouze formální písařská chyba v čísle orientačním. Nemohlo se stát, že by žalobce vedl obhajobu směrem k jinému místu provedení silniční kontroly, či že by jiným směrem vedl obhajobu, pokud jde o získávání důkazních prostředků apod. Dům s číslem popisným 2066 a číslem orientačním 4 v dané části obce neexistuje. Číslo popisné 2066 se váže právě k domu s číslem orientačním 14.
27. Nejednalo se o obsahovou změnu skutkové věty výroku, jednalo se o upřesnění předmětu správního řízení, se kterým by bylo nutno žalobce seznámit ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541. Nejednalo se o změnu, která by se mohla jakkoliv promítnout do vedení obhajoby žalobce a tedy do jeho procesních práv. Jednalo se o nápravu formální chyby v orientačním čísle. Místo konání silniční kontroly navíc není vzhledem ke skutkové podstatě přestupku, který je žalobci dáván za vinu, nijak významně relevantní. O místu

konání silniční kontroly nebyl v řešené věci pochyb, žalobce se proti němu nikterak nevymezoval. Nedůvodná je pak také související argumentace žalobce ohledně toho, že žalovaný nemůže své rozhodnutí založit na jiné právní argumentaci, než prvostupňový orgán. Bez ohledu na to, zda by měl takový postup za následek vadu rozhodnutí, soud konstatuje, že v řešené věci k tomu vůbec nedošlo. Prvostupňový orgán ve svém rozhodnutí pouze konstatoval, že došlo k opravě chybného označení domu na ulici X, což dále nijak nerozváděl.

Právní kvalifikace skutku a formulace výroku rozhodnutí

28. Dle § 125c odst. 1 písm. a) silničního zákona ve znění účinném k době spáchání přestupku se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo, na němž v rozporu s jiným právním předpisem není umístěna tabulka státní poznávací značky (dále jen „registrační značka“), nebo je umístěna tabulka registrační značky, která nebyla vozidlu přidělena.
29. Žalobci je napadeným rozhodnutím dáváno za vinu porušení povinnosti dle § 5 odst. 1 písm. a) silničního zákona, které zakotvuje povinnost užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Tímto předpisem je zákon o podmínkách provozu vozidel, který ve svém § 6 odst. 1 zavádí obecnou povinnost registrace silničních vozidel. V § 38 odst. 1 upravuje povinnosti provozovatele, který nesmí provozovat na pozemních komunikacích vozidlo, na němž není umístěna tabulka s registrační značkou, přidělenou k tomuto vozidlu obecním úřadem obce s rozšířenou působností nebo příslušným orgánem jiného státu, způsobem umožňujícím identifikaci vozidla. § 38 odst. 3 zákon o podmínkách provozu vozidel, říká, že prováděcí právní předpis stanoví způsob umístění tabulky s registrační značkou na vozidlo. Tímto prováděcím předpisem je pak vyhláška č. 343/2014 Sb., o registraci vozidel, která v § 32 odst. 4 udává způsob umístění tabulky s registrační značkou na silničním vozidlu.
30. Byť ustanovení § 38 odst. 1 písm. c) zákona o podmínkách provozu vozidel primárně míří na povinnosti provozovatele vozidla, není pravda, že by se jednalo o nesprávný odkaz na zvláštní právní předpis ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Nejvyšší správní soud totiž ve svém rozsudku ze dne 29. 11. 2023, č. j. 9 As 47/2022-23, v bodě 18. konstatoval, že povinnosti stanovené v zákoně o podmínkách provozu vozidel, jsou prostřednictvím § 5 odst. 1 písm. a) silničního zákona vztaženy také na řidiče, pro obdobný závěr srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2022, č. j. 4 As 430/2021-26. Odkaz na ustanovení § 38 odst. 1 písm. c) zákona o podmínkách provozu vozidel proto nebyl chybný.
31. Pokud jde o námitku, že povinnost mít registrační značku není žádnou „technickou podmínkou“, pak soud konstatuje, že z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že se o technickou podmínku ve smyslu § 5 odst. 1 písm. a) silničního zákona jedná. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54, bylo úmyslem zákonodárce v § 5 odst. 1 písm. a) silničního zákona odkázat na všechny podmínky technického provedení vozidla, které jsou stanoveny zvláštním právním předpisem. Pojem „technické podmínky“ je i bez zákonné definice zároveň obecný i dostatečně jasný. Diskutované ustanovení nepředstavuje mezeru v zákoně. Nejvyšší správní soud v nadepsaném rozsudku explicitně konstatoval, že „[p]ovinností řidiče je proto používat vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zákonem o podmínkách

provozu vozidel včetně umístění tabulky registrační značky na své vozidlo, neboť se bezpochyby o technickou podmínku jedná.“

32. Na základě nadepsaných zákonných a judikатурních východisek má proto soud za to, že správní orgány skutek, který je žalobci dáván za vinu správně právně kvalifikovaly, když žalobce shledaly vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. a) silničního zákona s odkazem na § 5 odst. 1 písm. a) silničního zákona a s odkazem na další ustanovení zákona o podmínkách provozu vozidel.
33. Pokud jde o samotnou formulaci výroku prvostupňového rozhodnutí, hlavním smyslem a cílem řádné formulace výroku je nezaměnitelnost skutku, který je obviněnému dáván za vinu se skutkem jiným (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73). Rovněž je nutno vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Povinnost řidiče užít vozidlo splňující technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem zakotvuje § 5 odst. 1 písm. a) silničního zákona. Ustanovení § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 tohoto zákona pak uvádí, jaké technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem nebyly naplněny. Výrok prvostupňového rozhodnutí tedy obsahuje jak ustanovení, které řidiči ukládá povinnost užít vozidlo splňující technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, tak ustanovení zakotvující skutkovou podstatu přestupku, jež explicitně přestupkové jednání popisuje. Takto formulovaný výrok zaručuje nezaměnitelnost skutku, který je žalobci dáván za vinu, a dostatečně specifikuje povinnost, která byla žalobcem při řízení motorového vozidla porušena. Odkazy na tato ustanovení navíc doplňuje i odkaz na § 38 odst. 1 písm. c) zákona o podmínkách provozu vozidel, který poskytuje další specifikaci právního zakotvení technických podmínek, které má použité vozidlo splňovat, aby ho žalobce v souladu s § 5 odst. 1 písm. a) silničního zákona mohl užít. Námitka žalobce ohledně chybné formulace výroku a chybné právní kvalifikaci proto není důvodná.

Skutková podstata přestupku dle §83 odst. 1 písm. a) zákona o podmínkách provozu vozidel

34. Žalobce dále namítal, že není možné mít registrační značku na neregistrovaném vozidle a že proto neměl být trestán za to, že na vozidle neměl připevněnou registrační značku. Dle žalobce se ve skutečnosti jednalo o přestupek dle § 83 odst. 1 písm. a) zákona o podmínkách provozu vozidel, dle kterého se přestupku dopustí fyzická osoba tím, že „*provozuje na pozemních komunikacích vozidlo, které v rozporu s § 6 odst. 1 není zapsáno v registru silničních vozidel.*“ Tento přestupek pak dle žalobce fakticky konzumoval dílčí aspekty jednání, související s tím, že vozidlo nebylo vůbec zaregistrováno, tedy že nemělo registrační značku.
35. I touto problematikou se však již Nejvyšší správní soud zabýval. V rozsudku ze dne 30. 7. 2015, č. j. 9 As 230/2014-37, uvedl, že ze zákona nelze dovozovat „*že ten, kdo vozidlo nepřihlásil k registraci, a proto jezdí bez české registrační značky, může být trestán jen za přestupek nepřihlášení k registraci podle § 83 odst. 1 písm. b) zákona o podmínkách provozu vozidel, nikoli za přestupek jízdy bez české registrační značky podle jiného sankčního ustanovení jiného právního předpisu. Ze zákona nelze dovodit, že by řidiči v obdobné situaci, jako je ta žalobcova, nemohli být trestáni i za zmíněný druhý přestupek.*“ Nejvyšší správní soud k tomu doplnil, že v případě shodných podstatných okolností

skutku, k němuž míří obě skutkové podstaty, není s ohledem na zásadu *ne bis in idem* možné přestupce trestat souběžně za naplnění obou skutkových podstat přestupků.

36. Nejvyšší správní soud v tamní věci konstatoval, že pokud fyzická osoba nepřihlásí k registraci silniční motorové vozidlo, které hodlá provozovat na území České republiky, dopouští se přestupku podle § 83 odst. 1 písm. a) zákona o podmínkách provozu vozidel. Je namístě zdůraznit, že se nejedná o skutkovou podstatu přestupku se speciálním subjektem, kterým by byl provozovatel vozidla ve smyslu § 2 písm. b) silničního zákona, dle kterého je provozovatelem vozidla vlastník nebo jiná osoba, která je jako provozovatel zapsána v registru silničních vozidel podle zvláštního právního předpisu nebo obdobné evidenci jiného státu. Obdobně je provozovatel vozidla definován v § 2 odst. 15 zákona o podmínkách provozu vozidel. Pojem „provozovatele vozidla“ je v silničním zákoně jednoznačně definován, přičemž z této definice vyplývá, že je založen na evidenčním principu. K pojmu provozovatel vozidla srov. např. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2019, č. j. 1 As 318/2018–41. Přestupek dle § 83 odst. 1 písm. a) zákona o podmínkách provozu vozidel, spočívá v nezapsání vozidla do registru vozidel v rozporu s § 6 odst. 1 téhož zákona. I z toho plyne, že se z podstaty věci nemůže jednat o přestupek se speciálním subjektem. Vozidlo nezapsané do registru vozidel nemůže mít z podstaty věci provozovatele, jehož zavedení podléhá právě zápisu do tohoto registru. Žalobci je proto nutno dát zapravdu, že i on se mohl dopustit přestupku dle § 83 odst. 1 písm. a) zákona o podmínkách provozu vozidel.
37. V řešené věci však žalobce nebyl trestán souběžně za naplnění více skutkových podstat přestupků. Správní orgány žalobci dávaly za vinu pouze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. a) silničního zákona, nikoliv přestupku dle § 83 odst. 1 písm. a) zákona o podmínkách provozu vozidel, pouze za spáchání tohoto přestupku mu uložily trest. Nejvyšší správní soud dovodil, že přestupce je možné trestat za oba zmíněné přestupky. V řešené věci nedošlo ke dvojímu trestání téhož, soud proto považuje postup správních orgánů za souladný se zákonem.

Materiální stránka přestupku

38. Dle žalobce i exspirovaná zvláštní tabulka registrační značky umožňuje naplnění účelu právní normy v podobě identifikace vozidla. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že jednání, jehož formální znaky jsou zákonem označeny za delikt, v běžně se vyskytujících případech naplňují i materiální znak deliktu. Z tohoto závěru však nelze automaticky dovozovat, že k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku dojde vždy, když je naplněna skutková podstata přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby.
39. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, či které nebezpečnost předmětného jednání zásadním způsobem snižují, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku. Takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek, a proto nemá společnost důvod je postihovat (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2012, č. j. 5 As 106/2011-77). Okolnosti, které snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, je zejména „význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých

byl přestupek spáchán, osoba pachatele či míra jeho zavinění“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2015, č. j. 7 As 63/2015-29).

40. Právem chráněný zájem v případě skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 silničního zákona lze hledat v důvodech samotné registrace silničních vozidel, kterým je evidence osoby, která vlastní či provozuje registrované vozidlo a tím zajištění možnosti nesporné a snadné identifikace této osoby. Povinnost zaregistrovat vozidlo a umístit na něj viditelně registrační značku této registraci odpovídající, má za cíl mj. zabránit situacím, v nichž se řidiči vyhýbají odpovědnosti za přestupek či jiné delikt ní jednání. Účelem povinnosti mít na vozidle připevněnou registrační značku je tak primárně snadná identifikace vozidla, a tedy i osoby řidiče (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2017, č. j. 7 As 61/2017-34, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 10 As 113/2014-71). Nemusí se přitom jednat pouze o potřebu identifikace řidiče pro účely delikt ního jednání v režimu silničního zákona, ale též např. pro trestní řízení či jiná správní řízení.
41. Nejvyšší správní soud v již zmiňovaném rozsudku ze dne 30. 7. 2015, č. j. 9 As 230/2014-37, konstatoval, že *„[s]tátní poznávací značkou (registrační značkou), jak ji má na mysli § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, se míní taková identifikační značka vozidla, kterou provozovatel vozidla získává prostřednictvím žádosti o registraci vozidla u českého úřadu – nikoli jakákoli identifikační značka bez ohledu na její cizozemský původ a na její prošlou platnost.“* Již z tohoto je nutno dovozovat, že smysl a účel zákona naplňuje právě identifikační značka kterou lze získat prostřednictvím žádosti o registraci vozidla u českého úřadu. Taková značka zajišťuje rychlou a bezproblémovou identifikaci.
42. V řešené věci snadná a nesporná identifikace vozidla rozhodně umožněna nebyla. Dle výpovědi zasahujícího policisty prap. F. K. na ústním jednání dne 22. 11. 2022, si policisté všimli, že na vozidle řízeném žalobcem nebyla umístěna registrační značka v přední ani v zadní části. Proto se rozhodli vozidlo zkontrolovat. Teprve při kontrole zjistili, že se za zadním zatmaveným sklem nachází papírová převozní značka. Při bližším pohledu bylo vidět číslo této registrační značky. Z nadepsaného plyne, že identifikace vozidla nebyla možná na první pohled, ani z větší dálky, bylo nutné vozidlo zastavit. Právě ke snadné a nesporné identifikaci přitom směřují pravidla silničního provozu spočívající v povinnosti mít správně umístěnou tabulku registrační značky. Ani proto tak nebylo možné přisvědčit námitkám žalobce ohledně nedostatku materiální stránky přestupku.
43. Ohledně žalobcova požadavku anonymizace rozsudku krajského soudu a Nejvyššího správního soudu, a nesouhlasu s vyvěšením osobních údajů žalobce a jeho zástupce na internetu, krajský soud konstatuje, že sám žalobce tento požadavek a nesouhlas označil tak, že se nejedná o žalobní námitku. Z uvedeného důvodu se požadavkem na anonymizaci rozsudku a nesouhlasem se zveřejněním osobních údajů žalobce a jeho zástupce v tomto rozsudku krajský soud nezabýval.

V. Závěr a náklady řízení

44. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit podle ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém bude správní orgán vázán právním názorem zdejšího soudu podle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s.

45. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a přísluší mu proto právo na náhradu nákladů řízení před krajským soudem, které důvodně vynaložil proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl (neboť napadené rozhodnutí bylo zrušeno).
46. Za účelně vynaložené náklady vzal krajský soud mimosmluvní odměnu zástupce žalobce za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepis a podání žaloby) po 3 100 Kč podle ustanovení § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném v rozhodné době). Za úkony právní služby to činí celkem 6 200 Kč, k čemuž je nutné připočíst hotové výdaje po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, což činí dohromady částku ve výši 6 800 Kč. V době učinění předmětných úkonů byl žalobce právně zastoupen. Právní zástupce žalobce byl plátcem DPH a proto se odměna a náhrada hotových výdajů zvyšuje o částku odpovídající této dani, tj. o 1 428 Kč. Úspěšnému žalobci přísluší rovněž právo na náhradu nákladů řízení spočívající v náhradě nákladů za zaplacený soudní poplatek. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady za zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč a za podání návrhu na odkladný účinek žaloby ve výši 1 000. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci částku ve výši celkem 12 228 Kč. Vzhledem k tomu, že žalobce podáním ze dne 22. 7. 2023 vypověděl svému dosavadnímu zástupci Mgr. Václavu Voříškovi plnou moc, žalovaný je povinen tuto částku uhradit do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám žalobce. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. listopadu 2024

JUDr. Petr Polách v. r.
samosoudce

